

РЕШЕНИЕ

№ 908

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-21, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Данаилова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Радостина Данаилова Търговско дело № 20221100900428 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 694, ал. 1 ТЗ от Национална агенция за приходите, ЕИК *****, с адрес: гр. София, ул. „*****“ срещу Е. ЕООД, ЕИК ***** за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на приети в производството по несъстоятелност на ответното дружество публични вземания в общ размер на 148607,92 лв., от които 130631,72 лв. –главница и 17976,20 лв. – лихви за забава.

Ищецът твърди, че за събирането на вземанията, за които са предявени исковете, са наложени обезпечителни мерки с 3 бр. постановление за налагане на обезпечителни мерки, издадени от публичен изпълнител, които са вписани в ЦРОЗ и счита, че а налице условията на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ.

Ответникът Е. ЕООД не е депозирал отговор.

Синдикът на Е. ЕООД оспорва иска, като счита, че наложените обезпечителни мерки от публичен изпълнител по ДОПК не дават привилегия на публичните вземания по т.1 на чл.722, ал.1 ТЗ.

Съдът, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, на основание чл.235 от ГПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В тежест на ищеца е да докаже твърденията си относно налагане на обезпечителните мерки по отношение на приетите вземания, които счита да обуславят претендираната поредност, със съответното постановление и вписването му в ЦРОЗ.

Възраженията на ответника не обуславят възникване на доказателствена тежест.

Не е спорно, а се установява и от представените писмени доказателства по делото, че по отношение на Е. ЕООД е открито производство по

несъстоятелност с решение от 20.10.2021 г. по т.д.№750/2021 г. на СГС, в което производство публичните вземания, за които са предявени исковите по чл.694 ТЗ, са предявени и приети в с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.6 и т.9 ТЗ по отношение на лихвите след откриване на производството, като възражението на НАП, че вземанията са обезпечени поради наложени обезпечителни мерки с 3 бр. постановления за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С210022-022-0001015/14.01.2021 г., изх.№ С210022-022-0006363/04.02.2021г. и изх.№С210022-022-0010297/16.02.2021 г., които са вписани в ЦРОЗ, е отхвърлено от съда по несъстоятелността.

Исковите са неоснователни по твърдения поради следните съображения:

Съдът намира, че разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ следва да се тълкува корективно и във връзка с разпоредбите на чл.638, ал.4 ТЗ и чл.724 ТЗ, което тълкуване води до единствения извод, че вписването на заповор по реда на Закона за особените залози не учредява никаква привилегия на кредитора в производството по несъстоятелност. Вписването по реда на ЗОЗ на заповор върху вземания и вещи представлява обезпечителна мярка с единствена последица забрана на длъжника да се разпорежда със заповораното имущество.

Съгласно чл.638, ал.4 ТЗ наложените в индивидуалното принудително изпълнение обезпечителни мерки са непротивопоставими на кредиторите на несъстоятелността, като след откриване на производството по несъстоятелност е недопустимо налагането на заповор и възбрана върху имущество, включено в масата, като разпоредбата не въвежда изключение по отношение на заповори, вписани по реда на ЗОЗ. Разпоредбата на чл.724 ТЗ урежда правилата за удовлетворяване на обезпечен кредитор и на кредитор с право на задържане, като под обезпечен кредитор разпоредбата има предвид единствено кредитор, в чиято полза са учредени ипотека или залог, но не и кредиторите, наложители в чиято полза са допуснати обезпечителни мерки по реда на обезпечителното производство, включително и заповор, вписан по реда на ЗОЗ. Нещо повече, в самия закон за особените залози не се съдържат правила, предвиждащи друго действие на вписания заповор по реда на закона, различни от общото действие по чл.451 и чл.452 ГПК, като вписването в регистъра има значение само за правото на кредитора да участва в разпределението по ЗОЗ с оглед разпоредбата на чл. 40 и чл.41 ЗОЗ, тъй като кредитори, чиито права не са вписани в ЦРОЗ не могат да се присъединяват при разпределение на суми от осребряване на заложено по ЗОЗ имущество.

В индивидуалното принудително изпълнение по ГПК наложените заповори, включително вписаните по реда на ЗОЗ, не създават друга привилегия на кредиторите, които са ги вписали, освен правото да се присъединят и да участват в разпределението съобразно правата и привилегиите по чл.136 ЗЗД.

В индивидуалното принудително изпълнение по ДОПК наложените заповори не пораждат дори и право на присъединяване, а още по-малко на предпочтително удовлетворение. Право на присъединяване и предпочтително

удовлетворение е предвидено единствено за обезпечените кредитори, като под „обезпечени“ разпоредбата на чл.194 ДОПК има предвид същото като чл.724 ТЗ, а именно кредитори с учредена ипотека или залог, но не и такива с наложени обезпечителни мерки.

Следователно макар и разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ да поставя сред обезпечените кредитори и тези вписали запор и възбрана по реда на ЗОЗ, то очевидно разпоредбата в тази ѝ част е в противоречие с останалите правила за разпределение в универсалното принудително изпълнение, с целта на производството по несъстоятелност, с правилата за разпределение при индивидуално принудително изпълнение и общите правни принципи и по същество неприложима.

Единствената привилегия, която следва от наложени обезпечителни мерки по реда на ДОПК е правото на държавата при открито производство по несъстоятелност и в рамките на 6 месеца от откриването му да реализира имуществото, върху което са наложени мерките по реда на ДОПК / чл.193 ДОПК, вр.чл.638, ал.1 ТЗ/, но дори и в този случай вписването на мерките в ЦРОЗ не създава привилегия за предпочтително удовлетворени на държавата.

Право на разноски при този изход от спора ответникът, който не е претендирал такива, поради което и съдът не присъжда разноски.

Съответно на основание чл.84, т.1 ищецът не дължи държавни такси, тъй като предмет на исковете са публични вземания.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове с правно основание чл. 694, ал. 1 ТЗ от Национална агенция за приходите, ЕИК *****, с адрес: гр. София, ул. „*****“ срещу Е. ЕООД, ЕИК ***** за установяване на поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на приети в производството по несъстоятелност на ответното дружество публични вземания в общ размер на 148607,92 лв., от които 130631,72 лв. –главница и 17976,20 лв. – лихви за забава.

Решението е постановено с участието на синдика на Е. ЕООД Е.Т..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването.

Съдия при Софийски градски съд: _____